Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (veľká komora)

z 18. júna 2024*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Priestor slobody, bezpečnosti a spravodlivosti – Smernica 2011/95/EÚ – Článok 21 ods. 1 – Smernica 2013/32/EÚ – Článok 9 ods. 2 a 3 – Konečné priznanie postavenia utečenca členským štátom – Utečenec, ktorý sa po tomto priznaní zdržiava v inom členskom štáte – Žiadosť o vydanie podaná treťou krajinou pôvodu utečenca, adresovaná členskému štátu pobytu – Účinok rozhodnutia o priznaní postavenia utečenca na dotknuté konanie o vydaní – Článok 18 a článok 19 ods. 2 Charty základných práv Európskej únie – Ochrana uvedeného utečenca pred takto požadovaným vydaním“

Vo veci C-352/22,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Oberlandesgericht Hamm (Vyšší krajinský súd Hamm, Nemecko) z 19. mája 2022 a doručený Súdnemu dvoru 1. júna 2022, ktorý súvisí s konaním týkajúcim sa vydania:

A.,

za účasti:

Generalstaatsanwaltschaft Hamm,

SÚDNY DVOR (veľká komora),

v zložení: predseda K. Lenaerts, podpredseda L. Bay Larsen, predsedovia komôr A. Arabadžiev, K. Jürimäe (spravodajkyňa), E. Regan, T. von Danwitz, Z. Csehi a O. Spineanu-Matei, sudcovia M. Ilešič, J.-C. Bonichot, L. S. Rossi, I. Jarukaitis, A. Kumin, M. L. Arastey Sahún a M. Gavalec,

generálny advokát: J. Richard de la Tour,

tajomník: D. Dittert, vedúci sekcie,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 12. júna 2023,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

– A., v zastúpení: H.-J. Römer a U. Sommer, Rechtsanwälte,

– nemecká vláda, v zastúpení: J. Möller a A. Hoesch, splnomocnení zástupcovia,

* Jazyk konania: nemčina.

– talianska vláda, v zastúpení: G. Palmieri, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci D. G. Pintus, avvocato dello Stato,

– Európska komisia, v zastúpení: A. Azéma, S. Grünheid a J. Hottiaux, splnomocnené zástupkyne,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 19. októbra 2023,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 9 ods. 2 a 3 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2013/32/EÚ z 26. júna 2013 o spoločných konaniach o poskytovaní a odnímaní medzinárodnej ochrany (Ú. v. EÚ L 180, 2013, s. 60) a článku 21 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/95/EÚ z 13. decembra 2011 o normách pre oprávnenie štátnych príslušníkov tretej krajiny alebo osôb bez štátneho občianstva mať postavenie medzinárodnej ochrany, o jednotnom postavení utečencov alebo osôb oprávnených na doplnkovú ochranu a o obsahu poskytovanej ochrany (Ú. v. EÚ L 337, 2011, s. 9).

2 Tento návrh bol podaný v rámci konania týkajúceho sa vydania A., tureckého štátneho príslušníka, ktorý má v Taliansku postavenie utečenca a zdržiava sa v Nemecku, v nadväznosti na žiadosť o vydanie, ktorú turecké orgány zaslali nemeckým orgánom na účely trestného stíhania vedeného proti tejto osobe.

Právny rámec

Medzinárodné právo

Ženevský dohovor

3 Dohovor o právnom postavení utečencov, podpísaný v Ženeve 28. júla 1951 [*Zbierka zmlúv Organizácie Spojených národov*, zv. 189, s. 150, č. 2545 (1954)], nadobudol účinnosť 22. apríla 1954 (ďalej len „Ženevský dohovor“). Bol zmenený a doplnený protokolom týkajúcim sa právneho postavenia utečencov a uzavretým 31. januára 1967 v New Yorku, ktorý nadobudol platnosť 4. októbra 1967.

4 Všetky členské štáty sú zmluvnými stranami Ženevského dohovoru. Európska únia však nie je zmluvnou stranou tohto dohovoru.

5 Článok 1 časť A uvedeného dohovoru stanovuje:

„Na účely tohto dohovoru sa pojem ‚utečenec‘ vzťahuje na ktorúkoľvek osobu, ktorá:

…

2. … sa nachádza mimo svojho štátu a má oprávnené obavy pred prenasledovaním z rasových, náboženských a národnostných dôvodov alebo z dôvodu príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo zastávania určitých politických názorov, nemôže prijať alebo v dôsledku uvedených obáv odmieta ochranu svojho štátu; alebo osobe bez štátneho občianstva, ktorá sa nachádza mimo štátu svojho doterajšieho pobytu v dôsledku týchto udalostí a ktorá sa tam vzhľadom na uvedené obavy nemôže alebo nechce vrátiť.

V prípade osoby, ktorá má niekoľko štátnych občianstiev, sa pojem ‚štát, ktorého štátne občianstvo má' vzťahuje na všetky štáty, ktorých je štátnym občanom; žiadna osoba sa však nebude považovať za zbavenú ochrany štátu, ktorého štátne občianstvo má, ak sa bez závažného dôvodu založeného na oprávnených obavách vzdala ochrany jedného zo štátov, ktorých je štátnym občanom."

6 Článok 33 ods. 1 toho istého dohovoru stanovuje:

„Žiadny zmluvný štát nevyhostí utečenca akýmkoľvek spôsobom alebo ho nevráti na hranice území, na ktorých by jeho život alebo jeho osobná sloboda boli ohrozené z dôvodov jeho rasy, náboženstva, národnosti, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo zastávania určitých politických názorov."

Európsky dohovor o vydávaní

7 Článok 3 ods. 1 a 2 Európskeho dohovoru o vydávaní, podpísaného v Paríži 13. decembra 1957, znie takto:

„1. Vydanie nebude povolené, pokiaľ trestný čin, pre ktorá sa o vydanie žiada, považuje dožiadaná strana za politický trestný čin alebo trestný čin, ktorý s politickým trestným činom súvisí.

2. Rovnaké pravidlo sa použije, pokiaľ má dožiadaná strana vážne dôvody sa domnievať, že žiadosť o vydanie pre všeobecný trestný čin bola podaná na účel/na účely/s cieľom stíhať alebo potrestať danú osobu z dôvodov jej rasy, náboženstva, národnosti alebo politických názorov alebo že postavenie tejto osoby by pre niektorý z týchto dôvodov mohlo vyvolať predpojatosť."

Právo Únie

Smernica 2011/95

8 Odôvodnenie 21 smernice 2011/95 znie:

„Priznanie postavenia utečenca je deklaratórnym aktom."

9 Článok 2 tejto smernice obsahuje tieto definície:

„Na účely tejto smernice platia tieto vymedzenia pojmov:

…

b) ‚osoba s postavením medzinárodnej ochrany' je osoba, ktorej bolo priznané postavenie utečenca alebo doplnková ochrana, ako sú vymedzené v písmenách e) a g);

…

d) ‚utečenec' je štátny príslušník tretej krajiny, ktorý [sa] pre oprávnenej obave pred prenasledovaním z rasových, náboženských dôvodov, dôvodov štátnej príslušnosti, z dôvodu zastávania určitého politického názoru alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine [nachádza mimo štátu svojej štátnej príslušnosti a – *neoficiálny preklad*] nemôže prijať alebo v dôsledku uvedených obáv odmieta ochranu tejto krajiny, alebo osoba bez štátneho občianstva, ktorá sa nachádza mimo štátu svojho doterajšieho [obvyklého – *neoficiálny preklad*] pobytu z dôvodov, ktoré sú uvedené vyššie, alebo ktorá sa tam vzhľadom na uvedené obavy nemôže alebo nechce vrátiť a na ktorú sa neuplatňuje článok 12;

e) ‚postavenie utečenca' znamená uznanie štátneho príslušníka tretej krajiny alebo osoby bez štátneho občianstva členským štátom za utečenca;

…

i) ‚žiadateľ' je štátny príslušník tretej krajiny alebo osoba bez štátnej príslušnosti, ktorá podala žiadosť o medzinárodnú ochranu, vo veci ktorej zatiaľ nebolo prijaté konečné rozhodnutie;

…"

10 Kapitola III smernice 2011/95 s názvom „Oprávnenie na postavenie utečenca [Podmienky, za ktorých sa osoba považuje za utečenca – *neoficiálny preklad*]" obsahuje články 9 až 12. V článkoch 11 a 12 tejto smernice sú vymedzené prípady, v ktorých štátny príslušník tretej krajiny alebo osoba bez štátnej príslušnosti prestáva byť utečencom, a v ktorých je štátny príslušník tretej krajiny alebo osoba bez štátnej príslušnosti vylúčená z postavenia utečenca.

11 Články 13 a 14 uvedenej smernice sa nachádzajú v jej kapitole IV s názvom „Postavenie utečenca".

12 Podľa článku 13 tej istej smernice:

„Členské štáty priznajú postavenie utečenca štátnemu príslušníkovi tretej krajiny alebo osobe bez štátneho občianstva, ktorí sú oprávnení ako utečenci v súlade s kapitolami II a III."

13 Článok 14 smernice 2011/95 upravuje „zrušenie, ukončenie alebo odmietnutie obnovenia postavenia utečenca". Podľa tohto článku:

„1. Pokiaľ ide o žiadosti o medzinárodnú ochranu podané po nadobudnutí účinnosti smernice [Rady] 2004/83/ES [z 29. apríla 2004 o minimálnych ustanoveniach pre oprávnenie a postavenie štátnych príslušníkov tretej krajiny alebo osôb bez štátneho občianstva ako utečencov alebo osôb, ktoré inak potrebujú medzinárodnú ochranu, a obsah poskytovanej ochrany (Ú. v. ES L 304, 2004, s. 12; Mim. vyd. 19/007, s. 96)], členské štáty zrušia, ukončia alebo odmietnu obnoviť postavenie utečenca štátneho príslušníka tretej krajiny alebo osoby bez štátneho občianstva priznané vládnym, správnym, súdnym alebo kvázi súdnym orgánom, ak táto osoba prestáva byť utečencom v súlade s článkom 11.

2. Bez toho, aby bola dotknutá povinnosť utečenca v súlade s článkom 4 ods. 1 odhaliť všetky významné skutočnosti a poskytnúť všetku príslušnú dokumentáciu, ktorú má k dispozícii, členský štát, ktorý priznal postavenie utečenca, preukáže na individuálnom základe, že dotknutá osoba prestala byť utečencom alebo nikdy ním nebola v súlade s odsekom 1 tohto článku.

3. Členské štáty zrušia, ukončia alebo odmietnu obnoviť postavenie utečenca štátneho príslušníka tretej krajiny alebo osoby bez štátneho občianstva, ak po tom, ako im bolo priznané postavenie utečenca, dotknutý členský štát preukázal, že:

a) nemali mať postavenie utečenca alebo sú vylúčení z postavenia utečenca v súlade s článkom 12;

b) skresľovanie alebo neuvedenie skutočností vrátane použitia falošných dokladov z ich strany bolo rozhodujúce pre priznanie postavenia utečenca.

4. Členské štáty môžu zrušiť, ukončiť alebo odmietnuť obnoviť postavenie priznané utečencovi vládnym, administratívnym, súdnym alebo kvázi súdnym orgánom, keď:

a) existujú primerané dôvody pre to, aby bol považovaný za nebezpečenstvo pre bezpečnosť členského štátu, v ktorom je prítomný [v ktorom sa nachádza – *neoficiálny preklad*];

b) po tom, ako bol odsúdený právoplatným rozsudkom za obzvlášť nebezpečný trestný čin [obzvlášť závažný trestný čin – *neoficiálny preklad*], predstavuje nebezpečenstvo pre spoločnosť tohto členského štátu.

5. V situáciách opísaných v odseku 4 môžu členské štáty rozhodnúť o nepriznaní postavenia utečencovi, ak takéto rozhodnutie ešte nebolo prijaté.

6. Osoby, na ktoré sa uplatňujú odseky 4 alebo 5, sú oprávnené na práva uvedené v článkoch 3, 4, 16, 22, 31, 32 a 33 Ženevského dohovoru alebo na podobné práva, ak sa nachádzajú v danom členskom štáte.“

14 Kapitola VII tejto smernice s názvom „Obsah medzinárodnej ochrany“ obsahuje články 20 až 35 tejto smernice.

15 Článok 21 uvedenej smernice, nazvaný „Ochrana pred vyhostením alebo vrátením“, v odseku 1 stanovuje:

„Členské štáty rešpektujú zásadu zákazu vrátenia alebo vyhostenia v súlade so svojimi medzinárodnými záväzkami.“

16 Článok 36 druhý odsek tej istej smernice uvádza:

„Členské štáty v spolupráci s [Európskou komisiou] prijmú všetky potrebné opatrenia na vytvorenie priamej spolupráce a výmeny informácií medzi príslušnými orgánmi.“

Smernica 2013/32

17 Článok 9 smernice 2013/32, nazvaný „Právo zostať v členskom štáte počas posudzovania žiadosti“, stanovuje:

„1. Žiadateľom musí byť umožnené zostať v členskom štáte výlučne na účely konania dovtedy, kým rozhodujúci orgán neprijme rozhodnutie v súlade s konaním na prvom stupni stanoveným v kapitole III. Uvedené právo zostať na danom území nezakladá nárok na povolenie na pobyt.

2. Členské štáty môžu urobiť výnimku len v prípade, ak osoba podá následnú žiadosť podľa článku 41, alebo ak príslušnú osobu podľa situácie odovzdajú alebo vydajú buď inému členskému štátu, ako sú povinné na základe európskeho zatýkacieho rozkazu… alebo inak, alebo tretej krajine alebo medzinárodným trestným súdom.

3. Členský štát môže vydať žiadateľa do tretej krajiny podľa odseku 2 len vtedy, keď sú príslušné orgány presvedčené, že výsledkom rozhodnutia o vydaní nebude priame alebo nepriame vyhostenie alebo vrátenie v rozpore so záväzkami tohto členského štátu podľa medzinárodného práva a práva Únie.“

18 Články 44 a 45 tejto smernice stanovujú pravidlá upravujúce konanie o odňatí medzinárodnej ochrany. Konkrétne článok 45 ods. 1 a 3 uvedenej smernice stanovuje:

„1. Členské štáty zabezpečia, aby v prípade, keď príslušný orgán posudzuje odňatie medzinárodnej ochrany štátnemu príslušníkovi tretej krajiny alebo osobe bez štátnej príslušnosti podľa článku 14 alebo 19 [smernice 2011/95], mala dotknutá osoba tieto záruky:

a) je písomne informovaná o tom, že príslušný orgán opätovne posudzuje, či spĺňa požiadavky na uznanie za osobu požívajúcu medzinárodnú ochranu, a o dôvodoch tohto opätovného posudzovania a

b) má príležitosť v osobnom pohovore podľa článku 12 ods. 1 písm. b) a podľa článkov 14 až 17 alebo v písomnom vyhlásení predložiť dôvody, prečo by sa jej medzinárodná ochrana nemala odňať.

…

3. Členské štáty zabezpečia, aby sa rozhodnutie príslušného orgánu o odňatí medzinárodnej ochrany vydalo písomne. V tomto rozhodnutí sa písomne uvedú skutkové a právne dôvody, ako aj informácie, ako napadnúť toto rozhodnutie.“

19 Podľa článku 49 druhého odseku smernice 2013/32:

„Členské štáty prijmú v súčinnosti s Komisiou všetky potrebné opatrenia na zavedenie priamej spolupráce a výmeny informácií medzi príslušným orgánmi.“

Nemecké právo

20 Ustanovenie § 6 Gesetz über die internationale Rechtshilfe in Strafsachen (IRG) (zákon o medzinárodnej právnej pomoci v trestných veciach) z 23. decembra 1982 (BGBl. 1982 I, s. 2071) znie:

„Vydanie je vylúčené, ak existujú závažné dôvody domnievať sa, že v prípade vydania bude požadovaná osoba stíhaná alebo potrestaná z dôvodu jej rasy, náboženstva, národnosti, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo zastávania určitých politických názorov, alebo že situácia tejto osoby by sa z ktoréhokoľvek z týchto dôvodov zhoršila.“

21 Ustanovenie § 6 Asylgesetz (AsylG) (zákon o azyle) z 26. júna 1992 (BGBl. 1992 I, s. 1126), v znení uverejnenom 2. septembra 2008 (BGBl. 2008 I, s. 1798), v znení posledných zmien § 9 Gesetz zur Weiterentwicklung des Ausländerzentralregisters (zákon o vývoji centrálneho registra cudzích štátnych príslušníkov) z 9. júla 2021 (BGBl. 2021 I, s. 2467), uvádza:

„Rozhodnutie o žiadosti o azyl je záväzné vo všetkých veciach, v ktorých je relevantné udelenie azylu alebo poskytnutie medzinárodnej ochrany podľa § 1 ods. 1 bodu 2. Toto ustanovenie sa neuplatňuje na konanie o vydávaní osôb, ani na konanie stanovené v § 58a Gesetz über den Aufenthalt, die Erwerbstätigkeit und die Integration von Ausländern im Bundesgebiet (Aufenthaltsgesetz AufenthG) [zákon o pobyte, zárobkovej činnosti a integrácií cudzích štátnych príslušníkov na spolkovom území] z 30. júla 2004 (BGBl. 2004 I, s. 1950).“

Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

22 A. je turecký štátny príslušník kurdského pôvodu. V roku 2010 odišiel z Turecka.

23 Talianske orgány konečným rozhodnutím z 19. mája 2010 priznali A. postavenie utečenca z dôvodu, že bol vystavený nebezpečenstvu politického prenasledovania tureckými orgánmi z dôvodu jeho podporovania Strany kurdských pracujúcich (PKK). Toto postavenie je platné do 25. júna 2030.

24 Od júla 2019 má A. svoje bydlisko v Nemecku.

25 Na základe zatýkacieho rozkazu vydaného tureckým súdom 3. júna 2020 bolo voči A. vyhlásené pátranie Medzinárodnej organizácie kriminálnej polície (Interpol) s cieľom jeho zadržania na účely jeho vydania do Turecka na trestné stíhanie za úmyselnú vraždu. Je stíhaný z dôvodu, že 9. septembra 2009 v meste Bingöl (Turecko) po slovnej hádke so svojím otcom a bratom, vystrelil z pušky, pričom týmto výstrelom zasiahol svoju matku. Matka A. na následky svojich zranení zomrela.

26 A. bol zadržaný v Nemecku 18. novembra 2020 a vzatý do väzby a následne do vydávacej väzby do 14. apríla 2022.

27 Uznesením z 2. novembra 2021 Oberlandesgericht Hamm (Vyšší krajinský súd Hamm, Nemecko), vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania, vyhlásil vydanie A. do Turecka za prípustné. Tento súd dospel k záveru, že podľa nemeckého práva rozhodnutie o priznaní postavenia utečenca prijaté talianskymi orgánmi nemalo záväzný účinok pre konanie o vydaní vedené v Nemecku, ale mohlo predstavovať skutočnosť na účely posúdenia žiadosti o vydanie, ak by A. čelil vážnemu a konkrétnemu riziku, že bude v Turecku prenasledovaný z politických dôvodov. Uvedený súd teda pristúpil k samostatnému posúdeniu tejto žiadosti o vydanie na základe tvrdení, ktoré predložil A. jednak v rámci azylového konania vedeného v Taliansku, s ktorým sa mohol oboznámiť po tom, čo mu boli zaslané dokumenty týkajúce sa tohto konania, a jednak v rámci konania o vydaní. Zohľadnil tiež záruky poskytnuté tureckými orgánmi v tom zmysle, že trestné konanie, ktoré bude vedené po vydaní, bude v súlade s požiadavkami spravodlivého procesu. Vnútroštátny súd dospel k záveru, že neexistuje riziko politického prenasledovania ani závažné dôvody domnievať sa, že uvedená žiadosť o vydanie, odôvodnená spáchaním trestného činu podľa všeobecného práva, bola podaná na účely trestného stíhania alebo potrestania A. pre jeho politické názory, alebo že by situácia A. v prípade jeho odovzdania z takýchto dôvodov mohla byť zhoršená.

28 Toto uznesenie zrušil Bundesverfassungsgericht (Spolkový ústavný súd, Nemecko) v nadväznosti na ústavnú sťažnosť, ktorú podal A. Podľa tohto súdu Oberlandesgericht Hamm (Vyšší krajinský súd Hamm) porušil základné právo A. vyplývajúce z § 101 ods. 1 Grundgesetz (základný zákon), podľa ktorého nikomu nemožno odňať jeho zákonného sudcu. Tento súd totiž v rozpore s článkom 267 tretím odsekom ZFEÚ nepoložil Súdnemu dvoru prejudiciálnu otázku, ktorá bola nová a nevyhnutná na vyriešenie sporu, a to či je podľa práva Únie konečné priznanie postavenia utečenca členským štátom štátnemu príslušníkovi tretej krajiny záväzné pre konanie o vydanie vedené v súvislosti so žiadosťou tretieho štátu pôvodu tohto utečenca príslušným orgánom iného členského štátu.

29 V nadväznosti na toto zrušenie a po vrátení dotknutej veci Oberlandesgericht Hamm (Vyšší krajinský súd Hamm) má tento súd opätovne rozhodnúť o žiadosti o vydanie A. Tento súd zdôrazňuje, že otázka uvedená v predchádzajúcom bode, o ktorej Súdny dvor nerozhodol, je v právnej náuke sporná.

30 Podľa prvého prístupu z článku 9 ods. 3 smernice 2013/32 vyplýva, že ak bolo osobe konečným rozhodnutím priznané postavenie utečenca v členskom štáte, vydanie do tretej krajiny už nie je podľa práva Únie prípustné. Tento výklad potvrdzujú články 11, 12 a 14 smernice 2011/95, ako aj články 44 a 45 smernice 2013/32, ktoré stanovujú pravidlá a postupy týkajúce sa ukončenia, vylúčenia a odňatia postavenia utečenca. Tieto pravidlá a postupy by pritom bolo možné obísť, ak by orgány členského štátu mohli vyhovieť žiadosti o vydanie utečenca, ktorému bolo takéto postavenie priznané orgánmi iného členského štátu.

31 Podľa druhého prístupu normotvorca Únie usúdil, že azylové konania a konania o vydaní sú navzájom nezávislé, takže rozhodnutie členského štátu priznať štátnemu príslušníkovi tretej krajiny postavenie utečenca nemôže mať záväzný účinok voči konaniu o vydaní vedenému v súvislosti so žiadosťou tretieho štátu pôvodu tohto utečenca príslušným orgánom iného členského štátu. Toto konanie o vydaní by mohlo predstavovať prvú príležitosť preskúmať dôvody vylúčenia z postavenia utečenca, ktoré by mohli odôvodniť odňatie tohto postavenia. Bolo by však potrebné zabezpečiť dodržiavanie zásady zákazu vyhostenia alebo vrátenia v súlade s článkom 21 ods. 1 smernice 2011/95.

32 Vnútroštátny súd sa prikláňa k tomuto druhému prístupu a navyše potvrdzuje posúdenia, ktoré boli vykonané v jeho uznesení z 2. novembra 2021.

33 Tento súd zdôrazňuje, že nijaké ustanovenie smerníc 2011/95 a 2013/32 nestanovuje, že rozhodnutie, ktorým členský štát priznal štátnemu príslušníkovi tretej krajiny postavenie utečenca, má záväzný účinok pre konanie o vydaní vedenému v súvislosti so žiadosťou tretieho štátu pôvodu tohto utečenca príslušným orgánom iného členského štátu.

34 Uznanie tohto účinku by navyše znamenalo, že v prípade zistenia nových skutočností počas konania o vydaní, ktoré by odôvodňovali odlišné posúdenie nebezpečenstva politického prenasledovania, ktorému je vystavená vyžiadaná osoba, by bolo potrebné počkať, kým orgán členského štátu, v ktorom bolo priznané postavenie utečenca, prípadne pristúpi k odňatiu tohto postavenia. Tým by sa predĺžilo konanie o vydaní, čo by bolo nezlučiteľné so zásadou urýchlenia uplatniteľnou predovšetkým v prípade, keď sa dotknutá osoba nachádza vo vydávacej väzbe.

35 Vnútroštátny súd okrem toho zdôrazňuje, že v súlade s legitímnym cieľom zabrániť beztrestnosti sa možno domnievať, že napriek konečnému priznaniu postavenia utečenca dotknutému štátnemu príslušníkovi tretej krajiny je jeho vydanie do tretej krajiny jeho pôvodu prípustné,

pokiaľ toto vydanie nie je v rozpore s medzinárodným právom a právom Únie, najmä s článkom 18 a článkom 19 ods. 2 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“). V tejto súvislosti tento súd spresňuje, že ak nedôjde k vydaniu, nemecké právo teoreticky umožňuje začať trestné stíhanie proti vyžiadanej osobe. Domnieva sa však, že na základe skutkových okolností, ku ktorým došlo v Turecku, takéto stíhanie nie je v praxi možné vzhľadom na to, že nemecké orgány činné v trestnom konaní nemôžu získať dôkazy alebo vypočuť svedkov v Turecku.

36 Za týchto podmienok Oberlandesgericht Hamm (Vyšší krajinský súd Hamm) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Majú sa ustanovenia článku 9 ods. 2 a 3 [smernice 2013/32] v spojení s ustanoveniami článku 21 ods. 1 [smernice 2011/95] vykladať v tom zmysle, že na základe povinnosti konformného výkladu vnútroštátneho práva vyplývajúcej z práva Únie (článok 288 ods. 3 ZFEÚ a článok 4 ods. 3 ZEÚ) je konečné priznanie postavenia utečenca v zmysle [Ženevského dohovoru] osobe v inom členskom štáte… záväzné pre konanie o vydaní vedené v dožiadanom členskom štáte na účely vydania takejto osoby, v tom zmysle, že v dôsledku tohto priznania právneho postavenia utečenca je vydanie osoby tretiemu štátu alebo štátu pôvodu nevyhnutne vylúčené, až kým priznanie postavenia utečenca nebude odňaté alebo kým neuplynie doba jeho platnosti?“

O prejudiciálnej otázke

37 Svojou jedinou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa majú článok 9 ods. 2 a 3 smernice 2013/32, ako aj článok 21 ods. 1 smernice 2011/95 vykladať v tom zmysle, že ak voči štátnemu príslušníkovi tretej krajiny, ktorému bolo priznané postavenie utečenca v jednom členskom štáte, bola v inom členskom štáte, na území ktorého sa zdržiava, podaná žiadosť o vydanie tretím štátom jeho pôvodu, tento iný členský štát je v rámci posúdenia tejto žiadosti o vydanie viazaný rozhodnutím o priznaní postavenia utečenca tomuto štátnemu príslušníkovi, takže toto rozhodnutie ho zaväzuje odmietnuť požadované vydanie.

38 Na úvod treba pripomenúť, že v prípade neexistencie medzinárodného dohovoru v oblasti vydávania osôb medzi Úniou a dotknutým tretím štátom, v tomto prípade Tureckou republikou, pravidlá v tejto oblasti patria do právomoci členských štátov. Ako však vyplýva z judikatúry Súdneho dvora, tieto členské štáty sú povinné vykonávať túto právomoc v súlade s právom Únie (pozri v tomto zmysle rozsudok z 2. apríla 2020, Ruska Federacija, C-897/19 PPU, EU:C:2020:262, bod 48).

39 Pred preskúmaním ustanovení osobitne uvedených vnútroštátnym súdom treba po prvé zdôrazniť, že podľa článku 13 smernice 2011/95 členské štáty priznajú postavenie utečenca v zmysle článku 2 písm. e) tejto smernice každému štátnemu príslušníkovi tretej krajiny alebo osobe bez štátneho občianstva, ktorí spĺňajú podmienky na to, aby boli považované za utečenca v súlade s kapitolami II a III uvedenej smernice, bez toho, aby mali v tejto súvislosti diskrečnú právomoc [pozri v tomto zmysle rozsudky z 24. júna 2015, T., C-373/13, EU:C:2015:413, bod 63; zo 14. mája 2019, M a i. (Odňatie postavenia utečenca), C-391/16, C-77/17 a C-78/17, EU:C:2019:403, bod 89, ako aj zo 16. januára 2024, Intervjuirašt organ na DAB pri MS (Ženské obete domáceho násilia), C-621/21, EU:C:2024:47, bod 72 a citovanú judikatúru].

40 Priznanie postavenia utečenca členským štátom má, ako vyplýva z odôvodnenia 21 smernice 2011/95, deklaratórnu povahu, a nie konštitutívnu povahu postavenia utečenca. Z toho vyplýva, že v systéme zavedenom touto smernicou štátny príslušník tretej krajiny alebo osoba bez štátnej

príslušnosti, ktorí spĺňajú tieto podmienky, majú už len z tohto dôvodu postavenie utečenca v zmysle článku 2 písm. d) uvedenej smernice a článku 1 časti A Ženevského dohovoru [pozri v tomto zmysle rozsudok zo 14. mája 2019, M a i. (Odňatie postavenia utečenca), C-391/16, C-77/17 a C-78/17, EU:C:2019:403, body 85 a 86].

41 Formálne uznanie určitej osoby za utečenca, ktoré predstavuje priznanie postavenia utečenca, má za následok, že dotknutému utečencovi sa podľa článku 2 písm. b) smernice 2011/95 poskytne medzinárodná ochrana v zmysle tejto smernice, a tak sa mu priznajú všetky práva a výhody stanovené v kapitole VII uvedenej smernice [pozri v tomto zmysle rozsudok zo 14. mája 2019, M a i. (Odňatie postavenia utečenca), C-391/16, C-77/17 a C-78/17, EU:C:2019:403, bod 91].

42 Na základe toho členský štát, ktorý priznal štátnemu príslušníkovi tretej krajiny alebo osobe bez štátneho občianstva postavenie utečenca, môže v súlade s článkom 14 smernice 2011/95 v spojení s článkami 44 a 45 smernice 2013/32 dospieť k odňatiu alebo zrušeniu tohto postavenia utečenca, najmä ak sa ukáže, že tento štátny príslušník tretej krajiny toto postavenie prestal vyžívať podľa článku 11 smernice 2011/95 alebo že je alebo mal byť vylúčený z uvedeného postavenia podľa článku 12 tejto poslednej uvedenej smernice.

43 Po druhé normotvorca Únie za súčasného stavu spoločného európskeho azylového systému ešte úplne nekonkretizoval cieľ článku 78 ods. 2 písm. a) ZFEÚ, ktorým je jednotný štatút azylu v prospech štátnych príslušníkov tretích krajín platný v celej Únii. Konkrétne normotvorca Únie v tomto štádiu nestanovil zásadu, podľa ktorej by členské štáty boli povinné automaticky uznávať rozhodnutia o priznaní postavenia utečenca prijaté iným členským štátom, ani nespresnil spôsoby vykonania takejto zásady [rozsudok z 18. júna 2024, Bundesrepublik Deutschland (Účinok rozhodnutia o priznaní postavenia utečenca), C-753/22, EU:C:2024:XXX, bod 68].

44 Členské štáty tak môžu za súčasného stavu práva Únie podmieniť priznanie všetkých práv spojených s postavením utečenca na ich území prijatím nového rozhodnutia o priznaní tohto postavenia ich príslušnými orgánmi [rozsudok z 18. júna 2024, Bundesrepublik Deutschland (Účinok rozhodnutia o priznaní postavenia utečenca), C-753/22, EU:C:2024:XXX, bod 69].

45 Za týchto podmienok treba po tretie určiť, či podľa práva Únie v oblasti medzinárodnej ochrany môže mať rozhodnutie o priznaní postavenia utečenca prijaté príslušným rozhodujúcim orgánom členského štátu záväzný účinok pre konanie o vydaní týkajúce sa dotknutého utečenca a vedené, na základe žiadosti podanej tretím štátom pôvodu tohto utečenca, príslušným orgánom iného členského štátu, takže tento orgán musí odmietnuť vydanie tohto utečenca z dôvodu existencie takéhoto rozhodnutia.

46 V tomto kontexte treba okrem ustanovení smerníc 2011/95 a 2013/32, na ktoré sa odvoláva vnútroštátny súd vo svojej prejudiciálnej otázke, zohľadniť všetky relevantné ustanovenia práva Únie, vrátane ustanovení Charty.

47 S cieľom poskytnúť súdu, ktorý položil prejudiciálnu otázku, užitočnú odpoveď, môže Súdny dvor vziať do úvahy aj ustanovenia práva Únie, na ktoré vnútroštátny súd vo svojej otázke neodkázal (pozri v tomto zmysle rozsudky z 20. marca 1986, Tissier, 35/85, EU:C:1986:143, bod 9, ako aj z 2. marca 2023, PrivatBank a i., C-78/21, EU:C:2023:137, bod 35).

48 V tejto súvislosti v prvom rade účelom smernice 2013/32 je podľa jej článku 1 „stanoviť spoločné konania o poskytovaní a odnímaní medzinárodnej ochrany podľa smernice [2011/95]“.

49 Článok 9 smernice 2013/32 sa nachádza v kapitole II tejto smernice, ktorá upravuje základné zásady a záruky konania o medzinárodnej ochrane. Článok 9 ods. 1 tejto smernice priznáva žiadateľovi o medzinárodnú ochranu právo zostať na území dotknutého členského štátu počas posudzovania jeho žiadosti. Článok 9 ods. 2 tejto smernice oprávňuje členské štáty stanoviť výnimku z tohto práva v prípadoch, ktoré sú v ňom uvedené, najmä v prípade vydania žiadateľa do tretieho štátu. Takéto vydanie teda v súlade s článkom 9 ods. 3 tej istej smernice podlieha podmienke, že príslušné orgány tohto členského štátu sa ubezpečili, že výsledkom dotknutého rozhodnutia nebude priame alebo nepriame vyhostenie alebo vrátenie dožiadanej osoby v rozpore so záväzkami tohto členského štátu podľa medzinárodného práva a práva Únie.

50 Zo znenia a štruktúry článku 9 smernice 2013/32, ako aj z jeho umiestnenia vo všeobecnej štruktúre tejto smernice tak vyplýva, ako uviedol generálny advokát v bode 77 svojich návrhov, že tento článok upravuje len prípad vydania, ku ktorému dochádza počas konania o posúdení žiadosti o medzinárodnú ochranu. Uvedený článok však neupravuje prípad vydania, o ktorý ide vo veci samej, ku ktorému došlo po priznaní tejto ochrany členským štátom.

51 V druhom rade článok 21 ods. 1 smernice 2011/95, ktorý sa nachádza v kapitole VII tejto smernice, nazvanej „Obsah medzinárodnej ochrany“, pripomína povinnosť členských štátov dodržiavať zásadu zákazu vrátenia alebo vyhostenia v súlade s ich medzinárodnými záväzkami. Toto ustanovenie je teda osobitným vyjadrením zásady zákazu vyhostenia alebo vrátenia zaručenej ako základné právo článkom 18 a článkom 19 ods. 2 Charty v spojení s článkom 33 Ženevského dohovoru [pozri v tomto zmysle rozsudok z 22. novembra 2022, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Vyhostenie – Liečebná konopa), C-69/21, EU:C:2022:913, bod 55, ako aj zo 6. júla 2023, Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl (Utečenec, ktorý sa dopustil závažného trestného činu), C-663/21, EU:C:2023:540, bod 49].

52 Keďže rozhodnutie členského štátu vyhovieť žiadosti o vydanie podanej štátom pôvodu proti štátnemu príslušníkovi tretej krajiny, akým je A., ktorému bolo v inom členskom štáte priznané postavenie utečenca v súlade s pravidlami sekundárneho práva Únie v oblasti medzinárodnej ochrany, by však malo za následok zbavenie tohto štátneho príslušníka práv a výhod stanovených kapitolou VII smernice 2011/95, treba konštatovať, že konanie o vydaní vedené v prvom členskom štáte patrí do vykonávania práva Únie v zmysle článku 51 ods. 1 Charty.

53 V dôsledku toho musí orgán členského štátu poverený posúdením žiadosti o vydanie podanej tretím štátom a týkajúcej sa štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorému bolo priznané postavenie utečenca v inom členskom štáte, plne rešpektovať základné práva zakotvené v Charte a osobitne tie, ktoré sú zaručené v jej článku 18 a článku 19 ods. 2.

54 Treba teda určiť, či článok 21 ods. 1 smernice 2011/95 v spojení s článkom 18 a článkom 19 ods. 2 Charty bráni vydaniu osoby za podmienok, o aké ide vo veci samej.

55 V tejto súvislosti treba na úvod spresniť, že vydávajúci orgán dožiadaného členského štátu nesmie povoliť vydanie štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorému bolo priznané postavenie utečenca iným členským štátom do tejto tretej krajiny, ak by takéto vydanie bolo v rozpore s článkom 21 ods. 1 smernice 2011/95 v spojení s článkom 18 a článkom 19 ods. 2 Charty.

56 Pokiaľ ide konkrétnejšie o tieto posledné uvedené ustanovenia, na jednej strane podľa článku 18 Charty „právo na azyl sa zaručuje dodržiavaním pravidiel [Ženevského dohovoru], [Protokolu o právnom postavení utečencov] a v súlade so [Zmluvou o EÚ] a [Zmluvou o FEÚ]“.

57 Podľa judikatúry Súdneho dvora členským štátom prináleží, aby žiadateľom o medzinárodnú ochranu a osobám, ktorým je priznaná medzinárodná ochrana, zaručili účinné uplatnenie práva zakotveného v tomto ustanovení [pozri v tomto zmysle rozsudok z 22. júna 2023, Komisia/Maďarsko (Vyhlásenie o úmysle pred podaním žiadosti o azyl), C-823/21, EU:C:2023:504, bod 52].

58 Ako zdôraznil generálny advokát v bode 47 svojich návrhov, pokým má vyžiadaná osoba postavenie utečenca v zmysle článku 2 písm. d) smernice 2011/95 a článku 1 časti A Ženevského dohovoru, vydanie tejto osoby do tretej krajiny pôvodu by ju zbavilo účinného uplatňovania práva, ktoré jej priznáva článok 18 Charty. Pokiaľ teda uvedená osoba spĺňa podmienky na priznanie tohto postavenia, článok 18 Charty bráni tomu, aby bola vydaná do tretieho štátu, z ktorého utiekla a v ktorom jej hrozí, že bude prenasledovaná.

59 V prejednávanej veci to znamená, že pokiaľ pretrváva nebezpečenstvo, že A. bude vystavený na území svojho tretieho štátu pôvodu, ktorý podal žiadosť o vydanie, prenasledovaniu z politických dôvodov, na základe ktorého mu talianske orgány priznali postavenie utečenca, jeho vydanie do tohto tretieho štátu je vylúčené na základe článku 18 Charty.

60 V tejto súvislosti samotná okolnosť, že trestné stíhania, pre ktoré sa žiada vydanie A., sú založené na iných činoch než toto prenasledovanie, nemôže stačiť na vylúčenie tohto nebezpečenstva.

61 Na druhej strane článok 19 ods. 2 Charty absolútne zakazuje vyhostenie osoby do štátu, v ktorom existuje vážne riziko, že bude vystavená trestu smrti, mučeniu alebo inému neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu [pozri v tomto zmysle rozsudok zo 6. júla 2023, Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl (Utečenec, ktorý sa dopustil závažného trestného činu), C-663/21, EU:C:2023:540, bod 36, ako aj citovanú judikatúru].

62 Preto pokiaľ sa osoba, ktorej sa žiadosť o vydanie týka, odvoláva na vážne riziko neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania v prípade jej vydania, dožiadaný členský štát musí pred prípadným vydaním overiť, že toto vydanie neohrozí práva stanovené v článku 19 ods. 2 Charty (rozsudky zo 6. septembra 2016, Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, bod 60, a z 2. apríla 2020, Ruska Federacija, C-897/19 PPU, EU:C:2020:262, bod 64).

63 Na tento účel sa tento členský štát nemôže v súlade s článkom 4 Charty, ktorý zakazuje neľudské alebo ponižujúce tresty alebo zaobchádzanie, obmedziť len na zohľadnenie vyhlásení žiadajúceho tretieho štátu alebo prijatia medzinárodných zmlúv týmto štátom, ktoré v zásade zaručujú dodržiavanie základných práv. Príslušný orgán dožiadaného členského štátu musí na účely tohto overenia vychádzať z objektívnych, spoľahlivých, presných a náležite aktualizovaných informácií, pričom tieto informácie môžu vyplývať najmä z medzinárodných súdnych rozhodnutí, ako sú rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva, zo súdnych rozhodnutí dožadujúcich tretích štátov, ako aj z rozhodnutí, správ a iných dokumentov vypracovaných orgánmi Rady Európy alebo v rámci systému Organizácie spojených národov (rozsudky zo 6. septembra 2016, Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, body 55 až 59, a z 2. apríla 2020, Ruska Federacija, C-897/19 PPU, EU:C:2020:262, bod 65).

64 Na účely posúdenia rizika porušenia článku 21 ods. 1 smernice 2011/95, ako aj článku 18 a článku 19 ods. 2 Charty však okolnosť, že iný členský štát priznal vyžiadanej osobe postavenie utečenca v súlade so smernicami 2011/95 a 2013/32, predstavuje osobitne závažnú skutočnosť,

ktorú musí príslušný orgán dožiadaného členského štátu zohľadniť. Rozhodnutie o priznaní postavenia utečenca tak musí, pokiaľ toto postavenie nebolo odňaté alebo zrušené členským štátom, ktorý ho priznal, viesť tento orgán k odmietnutiu vydania na základe týchto ustanovení.

65 Spoločný európsky azylový systém, ktorý zahŕňa spoločné kritériá na identifikáciu osôb, ktoré skutočne potrebujú medzinárodnú ochranu, ako to zdôrazňuje odôvodnenie 12 smernice 2011/95, je totiž založený na zásade vzájomnej dôvery, v súlade s ktorou sa okrem výnimočných okolností musí predpokladať, že zaobchádzanie so žiadateľmi o medzinárodnú ochranu v každom členskom štáte je v súlade s požiadavkami práva Únie, vrátane Charty, Ženevského dohovoru, ako aj Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podpísaného v Ríme 4. novembra 1950 [pozri v tomto zmysle rozsudky z 21. decembra 2011, N.S. a i., C-411/10 a C-493/10, EU:C:2011:865, body 78 až 80, ako aj z 19. marca 2019, Ibrahim a i., C-297/17, C-318/17, C-319/17 a C-438/17, EU:C:2019:219, body 84 a 85].

66 Okrem toho, ako bolo pripomenuté v bode 42 tohto rozsudku, členský štát, ktorý priznal štátnemu príslušníkovi tretej krajiny alebo osobe bez štátneho občianstva postavenie utečenca, môže v súlade s článkom 14 smernice 2011/95 v spojení s článkami 44 a 45 smernice 2013/32 odňať alebo zrušiť toto postavenie utečenca, najmä ak sa ukáže, že táto osoba prestala toto postavenie požívať podľa článku 11 smernice 2011/95 alebo že je alebo mala byť vylúčená z uvedeného postavenia podľa článku 12 tejto poslednej uvedenej smernice. V tejto súvislosti článok 45 smernice 2013/32 stanovuje procesné pravidlá týkajúce sa odňatia medzinárodnej ochrany, a najmä záruky, ktoré musí mať dotknutá osoba v rámci tohto konania.

67 Tieto ustanovenia a konanie, ktoré stanovujú, by sa však obchádzali, ak by dožiadaný členský štát mohol vydať štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorému iný členský štát priznal postavenie utečenca na základe týchto smerníc jeho krajine pôvodu, pričom takéto vydanie by *de facto* znamenalo, že toto postavenie by zaniklo a dotknutá osoba by bola zbavená účinného požívania ochrany, ktorú jej poskytuje článok 18 Charty, práv a výhod stanovených v kapitole VII smernice 2011/95, ako aj záruk uvedených v článku 45 smernice 2013/32.

68 Vzhľadom na význam, ktorý má takéto rozhodnutie o priznaní postavenia utečenca na účely posúdenia žiadosti o vydanie podanej krajinou pôvodu osoby, ktorej bolo priznané postavenie utečenca, treba konštatovať, ako zdôraznil generálny advokát v bode 112 svojich návrhov, že na základe zásady lojálnej spolupráce zakotvenej v článku 4 ods. 3 prvom pododseku ZEÚ, podľa ktorej sa Únia a členské štáty vzájomne rešpektujú a vzájomne si pomáhajú pri vykonávaní úloh, ktoré vyplývajú zo Zmlúv (rozsudok zo 6. septembra 2016, Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, bod 42) a ktorá je konkrétne vyjadrená v článku 36 smernice 2011/95, ako aj v článku 49 smernice 2013/32, vydávajúci orgán dožiadaného členského štátu musí čo najskôr začať s výmenou informácií s orgánom iného členského štátu, ktorý priznal vyžiadanej osobe postavenie utečenca. Z tohto dôvodu mu prináleží informovať tento orgán o žiadosti o vydanie týkajúce sa tejto osoby, predložiť mu svoje stanovisko k tejto žiadosti a požiadať ho, aby mu v primeranej lehote odovzdal tak informácie, ktoré má k dispozícii a ktoré viedli k priznaniu tohto postavenia, ako aj svoje rozhodnutie o tom, či je alebo nie je potrebné uvedenému jednotlivcovi odňať alebo zrušiť postavenie utečenca.

69 Na jednej strane je táto výmena informácií určená na to, aby vydávajúci orgán dožiadaného členského štátu mohol v plne informovanej miere vykonať overenia, ktoré mu vyplývajú z článku 18 a článku 19 ods. 2 Charty.

70 Na druhej strane výmena informácií umožňuje príslušnému orgánu iného členského štátu prípadne odňať alebo zrušiť postavenie utečenca na základe článku 14 smernice 2011/95 pri plnom rešpektovaní záruk uvedených v článku 45 smernice 2013/32.

71 Vzhľadom na vyššie uvedené by to bolo len za predpokladu, že sa príslušný orgán členského štátu, ktorý priznal vyžiadanej osobe postavenie utečenca, rozhodne odňať alebo zrušiť toto postavenie na základe článku 14 smernice 2011/95, a že vydávajúci orgán dožiadaného členského štátu dospeje k záveru, že táto osoba nemá alebo už nemá postavenie utečenca, a že neexistuje nijaké vážne riziko, že by v prípade vydania tejto osoby do dožadujúceho tretieho štátu bola táto osoba vystavená trestu smrti, mučeniu alebo inému trestu alebo neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu, kedy by vydanie nebolo v rozpore s právom Únie.

72 Vzhľadom na všetky vyššie uvedené dôvody treba na položenú otázku odpovedať tak, že článok 21 ods. 1 smernice 2011/95 v spojení s článkom 18 a článkom 19 ods. 2 Charty sa má vykladať v tom zmysle, že ak voči štátnemu príslušníkovi tretej krajiny, ktorému bolo priznané postavenie utečenca v jednom členskom štáte, bola v inom členskom štáte, na území ktorého sa zdržiava, podaná žiadosť o vydanie tretím štátom jeho pôvodu, dožiadaný členský štát nemôže bez toho, aby začal s výmenou informácií s orgánom, ktorý priznal vyžiadanej osobe toto postavenie, a bez toho, aby tento orgán odňal uvedené postavenie, povoliť vydanie.

O trovách

73 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol takto:

Článok 21 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/95/EÚ z 13. decembra 2011 o normách pre oprávnenie štátnych príslušníkov tretej krajiny alebo osôb bez štátneho občianstva mať postavenie medzinárodnej ochrany, o jednotnom postavení utečencov alebo osôb oprávnených na doplnkovú ochranu a o obsahu poskytovanej ochrany, v spojení s článkom 18 a článkom 19 ods. 2 Charty základných práv Európskej únie,

sa má vykladať v tom zmysle, že:

ak voči štátnemu príslušníkovi tretej krajiny, ktorému bolo priznané postavenie utečenca v jednom členskom štáte, bola v inom členskom štáte, na území ktorého sa zdržiava, podaná žiadosť o vydanie tretím štátom jeho pôvodu, dožiadaný členský štát nemôže bez toho, aby začal s výmenou informácií s orgánom, ktorý priznal vyžiadanej osobe toto postavenie, a bez toho, aby tento orgán odňal uvedené postavenie, povoliť vydanie.

Podpisy